

פאר-לי, שמואל-דוד

שמואל, בן אלזה (אלישבע) ומרטין (מיכאל-יהודה), נולד ביום ז' בתשרי תשי"ג (25.9.1952) בלונדון שבאנגליה, ועלה ארצה עם משפחתו, כשהיה בן חמישה חודשים. את לימודיו היסודיים סיים בבית-הספר "מוריה" בתל-אביב. אחרי-כן סיים לימודיו התיכוניים בישיבה על-שם הרב עמיאל בתל-אביב. הוא אהב מאוד לקרוא, ומאחר ששלט בשפה האנגלית הרבה לקרוא מיצירות גדולי אנגליה, כגון שיקספיר ושו. בגלל התעניינותו הרבה בטבע אהב גם לקרוא ספרי טבע — הרבה לטייל ברחבי הארץ, לרוב יחד עם אחותו, ושם לבו בעיקר לתופעות הטבע ולנוף הארץ. בביתו גדל שמואל באווירה של אהבת הארץ ולימוד התורה, שכן הוריו השתדלו לפעול ברוח הפסוק: "עבדו את ה' בשמחה". את האהבה לעם ישראל ולתורתו רכש גם בבית-הכנסת "חוג הנוער הדתי", מקום שם הוכשרו הילדים כבר מגיל רך לעבודת ה'. שמואל היה קשור ביותר לאותו חוג נוער, ושימש כספרן בבית הכנסת. לאחר שסיים את לימודיו היסודיים הלך ללמוד בישיבה, שם קנה דעת בגמרא ובמוסר. בימי חופשה עסק בלימודי חול, מתוך קריאה וסיורים. חלק מחופשת הקיץ בילה בקיבוץ לביא, בעבודה מעשית ביום, ובבית-המדרש בערב. מהישיבה התיכונית עבר ללמוד בישיבת ההסדר "כרם דיבנה". כבר בימים הראשונים בישיבה נטל על עצמו תפקידים ציבוריים, שאחרים לא ששו לעסוק בהם בגלל הטרדה הרבה הכרוכה בכך. הוא עסק בהוצאה לאור של החוברת החודשית "בלכתך בדרך", והשקיע בה מאמצים רבים כדי לזכות את החיילים בדברי תורה. הוא לא הסתפק בלימודים בישיבה, אלא דאג גם לענייני הכלל ולענייני הישיבה בתחומים שונים. אחד העיקרים בחייו היה מימוש ההרמוניה בין המצוות שבין אדם למקום, לבין המצוות שבין אדם לחברו. הוא ביקר אצל קרובים וחברים בימי שמחה ובימי מחלה או אבל, ובעיקר עזר הרבה לחברים חדשים שבאו לישיבה. תמיד התחשב בכל אדם, ובעיקר התחשב בבני משפחתו. מעולם לא ציער אדם ולא פגע בכבוד איש. כשנדמה היה לו שמא גרם עוול למישהו, לא נח ולא שקט עד שלא פייס אותו. הוא השקיע רבות בבחינה תמידית של מעשיו, כדי לשפרם, ואמנם התנהגותו הייתה למופת, גם בזכות מעלותיו הטבעיות וגם כתוצאה מביקורת עצמית מתמדת. שמואל הקדיש את מעייניו ללימודים, וככל שהתמיד כך העמיק. הוא למד בישיבה בלי הגורם המדרבן של בחינות, ציונים ותעודות — אלא מתוך אהבה והתמסרות, עד השעות הקטנות של הלילה. בכל שעה ישל פנאי מהלימודים הסדירים, ישב בספרייה ולמד להנאתו. הוא אהב לשיר ונהנה מאוד משירת זמירות בישיבה. בשבתות היה מלמד את בני המשפחה שירים וזמירות שלמד שם.

שמואל גויס לצה"ל במחצית ינואר 1972 במסגרת הנח"ל והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות השתלם בקורס למקצועות טנק "סנטוריון", ותפקידו הצבאי נקבע סען-קשר בטנק. מעולם לא התלונן על קשיים בחיי הצבא. נהפוך הוא — שמח היה במעשיו וגם שימח את לב הוריו. בתקופת האימונים בצבא השתדל ככל האפשר, שלא לשנות מאורח חייו הרגיל. הוא למד וקרא בכל הזדמנות, וכן ניצל כל הזדמנות

לשיחה עם חבריו הלא-דתיים, כדי לקרב אותם לאמונה. אלה התרשמו מאוד מדבריו, מדבקתו ומאמונתו השלמה כל כך. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים קיבל עליו שמואל את עולה ואת סכנותיה מתוך השלמה גמורה ומתוך הבנה כי מה שנדרש ממנו עתה הוא להילחם, ועל כן הוא פועל בנאמנות וללא הסתייגויות, "מתוך אמונה שלמה". במהלך הקרבות שניטשו על הגשרים בסיני ביום כ"ג בתשרי תשל"ד (19.10.1973), נפגע שמואל בהפגזה ארטילרית ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בראשון לציון. השאיר אחריו הורים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

הוריו, יחד עם חוג הנוער הדתי, הוציאו לאור, חוברת לזכרו, שכלולים בה דברי מורים וחברים על דמותו ועל דמות חברו מחוג הנוער הדתי שנפל גם הוא, לרבות אוסף דברי הגות.